

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
Zagreb, Amruševa 2/II.

Poslovni broj: 21. P-1147/20-12

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Zagrebu, po sutkinji Ivani Manestar, u pravnoj stvari tužiteljice Stečajne mase iza MEDIELEKTRONIK ZAGREB d.o.o. u stečaju, Zagreb, Miramarska 13D, OIB: 14915163691, koju zastupa Igor Šeparović, odvjetnik u Zagrebu, Miramarska 13D, protiv I. tuženice Ivanke Marić - Javorović iz Zagreba, Drage Ivaniševića 2, OIB: 39819282757 i II. tuženice Lidije Jeleč iz Zagreba, Jordanovački odvojak 15B, OIB: 98122047917, koje zastupa Marko Samaržija, odvjetnik u Zagrebu, Gundulićeva 36, III. tuženice Irene Perner iz Zagreba, Jarušćica 9E, OIB: 31210462905, IV. tuženika Dražena Antolkovića iz Lojnjice, Lojnjica 73, kojeg zastupa Nataša Vučinić, odvjetnica u Zagrebu, Zapoljska 38, V. tuženika Igora Marića iz Republike Slovenije, Koper – Capodistria, Prisoje 5, VI. tuženika Ognjena Marića iz Zagreba, Poljana Dragutina Kalea 11, OIB: 52736192842 i VII. tuženice Srne Marić iz Zagreba, Poljana Dragutina Kalea 11, OIB: 54187378285, koje zastupa majka Tamara Marić iz Zagreba, Poljana Dragutina Kalea 11, s time da VI. tuženika zastupa kao punomoćnica, a VII. tuženicu kao zastupnica po zakonu, radi utvrđenja ništetnosti ugovora i uspostave ranijeg zemljišnoknjižnog stanja, nakon javne glavne rasprave zaključene 21. siječnja 2021. u prisutnosti punomoćnika tužitelja, punomoćnika I. i II. tuženice, odvjetničkog vježbenika Ivana Šoštare, zamjenika punomoćnice IV. tuženika te punomoćnice VI. tuženika, koja je ujedno i zastupnica po zakonu VII. tuženice, dana 8. veljače 2021.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev za utvrđenje ništetnosti Kupoprodajnog ugovora od 25. srpnja 1997. kojeg su sklopili pravni prednik tužiteljice Medielektronik d.o.o. kao prodavatelj i Slavko Marić kao kupac nekretnine oznake k. č. 326/3 poslovna zgrada, zemljište pod zgradom, dvorište i oranica, ukupne površine 446 čhv ili 1605 m², upisane u zk ul. 145 k.o. Golibreg, zemljišne knjige na području Općinskog suda u Novom Zagrebu.

II. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev za uspostavljanje prijašnjeg zemljišnoknjižnog stanja u zk ul. 145 k.o. Golibreg, u odnosu na nekretninu oznake k.č. 326/3 poslovna zgrada, zemljište pod zgradom, dvorište i oranica, ukupne površine 446 čhv ili 1605 m², na način da se naloži Općinskom sudu u Novom Zagrebu izvršiti upis brisanja prava

vlasništva izvršenih u predmetima Z-5310/12, Z-7753/13 i Z-7664/17 te nakon toga upisati tužitelja kao vlasnika predmetne nekretnine.

III. Odbija se kao neosnovan zahtjev tužitelja za naknadu troškova parničnog postupka.

IV. Nalaže se tužitelju naknaditi I. tuženici Ivanki Marić – Javorović troškove parničnog postupka u iznosu od 1.375,00 kn, u roku od 15 dana.

V. Nalaže se tužitelju naknaditi II. tuženici Lidiji Jeleč troškove parničnog postupka u iznosu od 1.375,00 kn, u roku od 15 dana.

VI. Nalaže se tužitelju naknaditi IV. tuženiku Draženu Antolkoviću troškove parničnog postupka u iznosu od 2.500,00 kn, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

Tužitelj u tužbi navodi da su njegov sveopći pravni prednik, Medielektronik d.o.o., kao prodavatelj i pravni prednik tuženika, Slavko Marić, kao kupac, sklopili 25. srpnja 1997. Kupoprodajni ugovor, kojim je prodavatelj prodao kupcu nekretninu oznake zk. č. 326/3 poslovna zgrada, zemljište pod zgradom, dvorište i oranica, ukupne površine 446 čhv ili 1605 m², upisanu u zk. ul. 145 k.o. Golibreg, Općinskog suda u Novom Zagrebu. Slavko Marić da se je temeljem navedenog ugovora upisao kao vlasnik predmetne nekretnine u zemljišnoj knjizi, a nakon njegove smrti da su se kao suvlasnici upisali njegovi nasljednici, I., II., IV., V., VI. i VII. tuženici, dok se je III. tuženica Irena Pernar upisala kao suvlasnica temeljem ugovora o darovanju sklopljenog s nasljednikom Slavka Marića, Antom Marićem. Tužitelj smatra da je predmetni Kupoprodajni ugovor ništetan, zato jer je sklopljen protivno odredbama čl. 41. i 49. Zakona o trgovačkim društvima (Narodne novine, broj: 111/1993., dalje u tekstu: ZTD), s obzirom da je u suštini Slavko Marić prilikom sklapanja tog pravnog posla nastupao i kao zastupnik po zakonu (direktor) prodavatelja (iako je u tu svrhu dao punomoć za zastupanje prodavatelja Anti Mariću) i kao kupac, a nije za sklapanje takvog ugovora imao posebno ovlaštenje skupštine prodavatelja, sukladno odredbi čl. 49. u vezi čl. 41. st. 1. i 3. ZTD-a, uzimajući u obzir da on nije bio jedini član društva prodavatelja, a da se je na skupštini društva prodavatelja odlučivalo o davanju takvog ovlaštenja Slavku Mariću, isti, sukladno odredbi čl. 445. st. 5. ZTD-a, ne bi mogao glasovati o toj odluci. Kako je predmetni Kupoprodajni ugovor sklopljen bez potrebnog ovlaštenja Slavka Marića, isti da je protivan navedenom prisilnom propisu, slijedom čega da je ništetan, u smislu odredbe čl. 103. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, broj: 53/1991., 73/1991., 3/1994., 7/1996., 112/1999., dalje u tekstu: ZOO/91), koji je istovjetan odredbi čl. 322. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, broj: 35/2005., 41/2008., 125/2011., 78/2015., 29/2018., dalje u tekstu: ZOO/05). S obzirom da ništetni pravni poslovi ne proizvode pravne učinke, to da je potrebno u zemljišnoj knjizi uspostaviti stanje kakvo je bilo prije provedbe predmetnog Kupoprodajnog ugovora, dakle, izbrisati upise prava vlasništva u korist Slavka Marića i njegovih univerzalnih i singularnih sljednika te ponovno kao vlasnika upisati tužitelja. Stoga tužbenim zahtjevom traži da se utvrdi da je predmetni Kupoprodajni ugovor ništetan te da se uspostavi zemljišnoknjižno stanje kakvo je bilo prije provedbe navedenog ugovora, na način da se izbrišu upisi prava vlasništva izvršeni u predmetima Z-5310/12, Z-7753/13 i Z-7664/17.

I. tuženica Ivanka Marić – Jovanović i II. tuženica Lidiya Jeleč u odgovoru na tužbu navode da je tužitelj pred ovim sudom vodio protiv istih tuženika, odnosno njihovih pravnih prednika, parnicu pod poslovnim brojem P-1967/17, u kojoj je zahtijevao da se utvrdi da je predmetni Kupoprodajni ugovor bez pravnog učinka prema stečajnoj masi tužitelja, da predmetna nekretnina čini dio stečajne mase tužitelja te da se zemljišnoknjižnom sudu naloži brisanje upisa prava vlasništva izvršenih temeljem predmetnog Kupoprodajnog ugovora. Da je navedeni tužbeni zahtjev, koji da je identičan tužbenom zahtjevu u ovoj parnici, odbijen presudom ovog suda od 6. ožujka 2019., koja je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, Pž-2998/19 od 4. ožujka 2020., čime da je o istom pravomoćno odlučeno pa ističe prigovor pravomoćno presuđene stvari i predlaže da sud odbaci tužbu. Podredno, smatra da tužiteljica nema pravni interes za vođenje predmetne parnice, jer nije dokazala da postoje tražbine stečajnih vjerovnika ili vjerovnika stečajne mase koji bi se trebali namiriti prodajom nekretnine koja je predmet pobijanog Kupoprodajnog ugovora. Nadalje, ističe da je pored Slavka Marića, jedini član društva prednika tužitelja bila ovdje I. tuženica te da predmetni Kupoprodajni ugovor nije ništetan.

IV. tuženik Dražen Antolković u odgovoru na tužbu također ističe prigovor pravomoćno presuđene stvari te smatra da je tužbu potrebno odbaciti iz istih razloga kao i I. i II. tuženica. Podredno, osporava da je predmetni Kupoprodajni ugovor ništetan, jer da je Slavko Marić imao potrebnu suglasnost za njegovo sklapanje od strane I. tuženice, kao preostalog manjinskog člana društva prednika tužitelja.

U očitovanju na odgovore na tužbu tužitelj navodi da ne postoji objektivni identitet predmetne parnice s parnicom koja je vođena pred ovim sudom pod poslovnim brojem P-1967/17, jer da se je potonja parnica vodila radi pobijanja pravnih radnji stečajnog dužnika, sukladno odredbama čl. 127. i 131. Stečajnog zakona (Narodne novine, broj: 44/1996., 161/1998., 29/1999., 129/2000., 123/2003., 197/2003., 187/2004., 82/2006., 116/2010., 25/2012., 133/2012., 45/2013., dalje u tekstu: SZ), konkretno, da se je tužbeni zahtjev odnosio na pobijanje Kupoprodajnog ugovora, a ne na utvrđenje ništetnosti istog.

Na izričit upit suda da li je I. tuženica Ivanka Marić Javorović, kao jedini preostali član društva prednika tužitelja uz pokojnog Slavka Marića, bila suglasna s time da Slavko Marić sklopi Kupoprodajni ugovor od 25. srpnja 1997. kao kupac na jednoj strani i zastupnik po zakunu prodavatelja, prednika tužitelja, na drugoj strani, I. tuženica je odgovorila potvrdno te je nadodala da su ona i Slavko Marić bili supružnici te da su sve odluke vezano za poslovanje i postupanje prednika tužiteljice donosili suglasno i zajednički.

Tijekom dokaznog postupka pročitano je izvadak iz sudskog registra za tužiteljicu (list 4. spisa), povijesni izvadak iz zemljišne knjige Općinskog suda u Novom Zagrebu, za zk ul 145 k.o. Golibreg (list 5. – 8. i 25. – 28. spisa), rješenje o nasljeđivanju Općinskog suda u Zagrebu, V-O-5753/98 od 24. siječnja 2003. (list 9. – 12. spisa), rješenje Javnog bilježnika Jadranske Plenković, O-1/12-3 od 6. veljače 2012. (list 13. – 15. spisa), prilozi uz određena rješenja ovog suda, tada naziva Okružni privredni sud u Zagrebu, provedena u registarskom ulošku 1-26856 (list 16. – 13. spisa), Kupoprodajni ugovor sklopljen 25. srpnja 1997. između Medielektronik d.o.o. kao prodavatelja i Slavka Marića kao kupca (list 21. – 23. spisa, dalje u tekstu: Kupoprodajni ugovor), specijalna punomoć koju je Medielektronik d.o.o. izdao Anti Mariću 6. kolovoza 1997. (list 24. spisa), presuda ovog suda, P-1967/17 od 6. ožujka 2019. (list 54. – 60. spisa) i presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, Pž-2998/19-3 od 4. ožujka 2020. (list 61. – 65. spisa).

Ocjenom izvedenih dokaza, sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine, broj: 53/1991., 91/1992., 112/1999., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 2/2007. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 84/2008., 123/2008., 57/2011., 25/2013., 28/2013., 89/2014. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 70/2019., dalje u tekstu: ZPP), sud je zaključio da su tužbeni zahtjevi neosnovani.

Predmet spora jest utvrđenje ništetnosti Kupoprodajnog ugovora iz razloga nepostojanja suglasnosti sveopćeg prednika tužiteljice, Medielektronik d.o.o., Slavku Kolaru da navedeni ugovor sklopi istovremeno u ime i za račun prodavatelja kao prodavatelj i zastupnik po zakonu (direktor) i u svoje ime i za svoj račun kao kupac te povrat onoga što je temeljem takvog ugovora stečeno, dakle, povrat prava vlasništva na nekretnini koja je bila predmet ugovora, na način da se zemljišnoknjižnom sudu naloži brisanje svih upisa prava vlasništva koji su izvršeni provedbom ništetnog ugovora te nakon provedbe istoga.

Među strankama je nesporno sklapanje Kupoprodajnog ugovora, činjenica da su članovi društva prednika tužiteljice bili Slavko Kolar i njegova supruga, ovdje I. tuženica, Ivanka Marić Javorović, upis Slavka Kolar kao vlasnika predmetne nekretnine temeljem Kupoprodajnog ugovora, a nakon njega upis I., II. i IV. tuženika kao suvlasnika predmetne nekretnine temeljem rješenja o nasljeđivanju donesenog nakon smrti Slavka Marića, upis VI. i VII. tuženika kao suvlasnika predmetne nekretnine temeljem rješenja o nasljeđivanju donesenog nakon smrti Ilije Marića, sina i nasljednika Slavka Marića te upis III. tuženice kao suvlasnice predmetne nekretnine temeljem ugovora o darovanju kojeg je sklopila s Antom Marićem, sinom i nasljednikom Slavka Marića.

Sporno je postoje li procesne smetnje za vođenje predmetne parnice u smislu da li je o predmetnom tužbenom zahtjevu već pravomoćno odlučeno, ako nije, ima li tužiteljica pravni interes za vođenje predmetne parnice, a ako je tužba dopuštena s procesnog stajališta, sporno je da li je Slavko Marić u vrijeme kada je sklopio pobijani Kupoprodajni ugovor imao posebno ovlaštenje društva prednika tužitelja, Medielektronik d.o.o., za njegovo sklapanje.

U parnici koja je vođena kod ovog suda pod poslovnim brojem P-1967/17 između tužitelja i I., II., IV., V., VI. i VII. tuženika, presudom od 6. ožujka 2019., koja je potvrđena od strane Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske presudom Pž-2998/19-3 od 4. ožujka 2020., pravomoćno je odbijen tužbeni zahtjev za utvrđenje da je predmetni Kupoprodajni ugovor bez pravnog učinka prema stečajnoj masi tužiteljice te da ista ulazi u predmetnu stečajnu masu kao i za uspostavu zemljišnoknjižnog stanja kakvo je bilo prije upisa provedenih temeljem navedenog Kupoprodajnog ugovora.

Činjenična osnova takvog tužbenog zahtjeva jest bila pobijanje pravnih radnji stečajnog dužnika, a pobijati se mogu samo pravno valjane pravne radnje, koje, ako se za to ispune propisane pretpostavke, gube pravni učinak tek pravomoćnošću presude kojom se to utvrđuje, što znači da su presude u takvim parnicama konstitutivne naravi, i to samo prema stečajnoj masi stečajnog dužnika, posljedica čega je da protivnik pobijanja (osoba prema kojoj je pravna radnja poduzeta) mora vratiti u stečajnu masu sve koristi koje je stekao temeljem te pravne radnje (čl. 127., 141. i 142. SZ-a).

Činjenična osnova tužbenog zahtjeva u ovoj parnici jest da je Kupoprodajni ugovor protivan prisilnim propisima, konkretno odredbi čl. 41. st. 3. u vezi čl. 49. ZTD-a te da je iz tog razloga ništav/ništetan, što znači da nije nikada proizvodio (namjeravane) pravne učinke, u odnosu na ikoga, a presuda kojom se to utvrđuje ima isključivo deklaratorni karakter, s

pravnom posljedicom da je svaka strana dužna vratiti ono što je temeljem tog pravnog posla primila (čl. 104. ZOO-a/91).

Prvostupanjski sud tijekom cijelog postupka po službenoj dužnosti pazi je li stvar pravomoćno presuđena i ako utvrdi da je parnica među istim strankama pokrenuta o zahtjevu o kojemu je već pravomoćno odlučeno, odbacit će tužbu (čl. 333. st. 2. ZPP-a).

S obzirom da ne postoji objektivan identitet tužbenog zahtjeva iz ove parnice i tužbenog zahtjeva iz parnice ovog suda P-1967/17 (a u odnosu na III. tuženicu Irenu Perner niti subjektivni identitet, budući da ista nije bila tužena u postupku P-1967/17), to nema osnove za odbacaj tužbe u ovoj parnici.

Nadalje, pogrešno je stajalište I. i II. tuženice da tužiteljica nema pravni interes za pokretanje predmetne parnice, budući da nije dokazala koji bi se to njeni stečajni vjerovnici i vjerovnici stečajne mase imali namiriti povratom predmetne nekretnine u stečajnu masu.

Naime, prema odredbi čl. 109. st. 1. ZOO-a/91 na ništavost sud pazi po službenoj dužnosti i na nju se može pozivati svaka zainteresirana osoba.

Dakle, podnošenje deklaratorne tužbe je u ovom slučaju izričito propisano zakonom, u smislu odredbe čl. 187. st. 1. i 2. ZPP-a.

Ugovorna strana ništavog (prema terminologiji ZOO-a/25 ništetnog) pravnog posla, a time i njen sveopći pravni sljednik, uvijek ima pravni interes za sudsko utvrđenje ništavosti tog pravnog posla, osobito kada je druga ugovorna strana nešto stekla temeljem tog pravnog posla, kao što je to bio slučaj s predmetnim Kupoprodajnim ugovorom, a što će tužitelj učiniti s imovinom koja mu se na taj način vrati, nema nikakvog pravnog utjecaja na ocjenu postojanja pravnog interesa za vođenje te parnice.

Kupoprodajnim ugovorom sveopći prednik tužitelja, Medielektronik d.o.o., prodao je Slavku Mariću kao kupcu nekretninu oznake zk. č. 326/3 poslovna zgrada, zemljište, dvorište i oranica, u Zagrebu, Kanalska 2G, površine 1605 m², upisanu u zk ul. 145 k.o. Goli Breg.

Prodavatelja, Medielektronik d.o.o., zastupao je Anto Marić temeljem specijalne punomoći izdane od strane navedenog društva koje je tom prilikom zastupao upravo Slavko Marić.

Prema odredbi čl. 41. st. 1. i 3. ZTD-a ovlast za zastupanje trgovačkoga društva po zakonu imaju osobe koje su za pojedini oblik toga društva određene odredbama ZTD-a te se na iste odnosi ograničenje iz odredbe čl. 49. ZTD-a.

Zastupnici po zakonu društva s ograničenom odgovornošću su članovi njegove uprave (direktori), a u vrijeme sklapanja Kupoprodajnog ugovora (25. srpnja 1997., kako je to naznačeno na samom ugovoru ili 6. kolovoza 1997., kada je izdana specijalna punomoć za zastupanje prodavatelja te ovjeren potpis prodavatelja na Kupoprodajnom ugovoru) to su bili Slavko Kolar i njegova supruga, Ivanka Marić – Javorović, u ovom postupku I. tuženica.

Prema odredbi čl. 49. ZTD-a, koja se na odgovarajući način primjenjuje na zastupnike po zakonu trgovačkog društva, prokurist ne može bez posebne ovlasti trgovačkoga društva

nastupati kao druga ugovorna strana i s društvom sklapati ugovore u svoje ime i za svoj račun, u svoje ime, a za račun drugih osoba, ili u ime i za račun drugih osoba.

Dakle, i Slavku Mariću, kao zastupniku po zakonu prodavatelja Medielektronik d.o.o. trebala je posebna ovlast navedenog društva da s njime sklopi Kupoprodajni ugovor u ulozi kupca.

Prema odredbi čl. 440. st. 1. ZTD-a članovi društva s ograničenom odgovornošću u skupštini donose odluke na koje su ovlaštteni zakonom i društvenim ugovorom, osim ako se svi članovi u pojedinom slučaju u pisanom obliku ne dogovore o odluci koju treba donijeti ili izjave da su suglasni s time da se o njoj glasuje pisanim putem.

U vrijeme sklapanja Kupoprodajnog ugovora jedini članovi društva Medielektronik d.o.o. bilo su Slavko Kolar i njegova supruga, Ivanka Marić – Javorović, u ovom postupku I. tuženica, s time da je Slavko Kolar bio nositelj poslovnog udjela temeljem unesenog temeljnog uloga u stvarima u vrijednosti od 34.158.000,00 HRD, a Ivanka Marić – Javorović je bila imateljica poslovnog udjela temeljem unesenog temeljnog uloga u stvarima u vrijednosti od 20.000,00 HRD pa je svaki od njih imao pravo glasa razmjerno vrijednosti unesenog temeljnog uloga (svaki iznos temeljnog uloga koji odgovara protuvrijednosti iznosa od 100 DEM izraženog u valuti Republike Hrvatske prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan sklapanja društvenog ugovora ili donošenja odluke o promjeni temeljnog kapitala davao je pravo na jedan glas), ako društvenim ugovorom nije bilo drugačije određeno (čl. 445. st. 2. i 3. ZTD-a).

Na skupštini ne može o odluci glasovati osoba kojoj se tom odlukom pribavlja neka korist ili se oslobađa neke obveze. Ona ne može glasovati ni kao zastupnik člana društva. Isto vrijedi i kada se odlučuje o pravnome poslu između člana i društva te o pokretanju ili rješenju spora među njima (čl. 445. st. 5. ZTD-a).

S obzirom da je Slavko Kolar bio ujedno i član (i zastupnik po zakonu) društva Medielektronik d.o.o. koji je trebao posebnu suglasnost navedenog društva za sklapanje s istim Kupoprodajnog ugovora, to Slavko Kolar nije mogao glasovati o odluci za davanje te posebne suglasnosti, već je pravo glasa u pogledu te odluke imala samo njegova supruga, Ivanka Marić – Javorović.

Kao što to proizlazi iz odredbe čl. 440. st. 1. ZTD-a, pravilo je da članovi društva s ograničenom odgovornošću donose odluke u skupštini, slijedom čega o istima postoji pisani trag, jer se na svakoj skupštini vodi zapisnik, međutim, u pojedinim slučajevima dozvoljeno je da se odluke donesu i izvan skupštine, pri čemu bi se svi članovi društva u pisanom obliku trebali dogovoriti o odluci ili bi se barem (usmeno) trebali dogovoriti da će o nekoj odluci glasovati izvan skupštine pisanim putem.

Kako je za donošenje odluke o davanju posebne suglasnosti Slavku Kolaru za sklapanje Kupoprodajnog ugovora mogla glasovati isključivo Ivanka Marić – Javorović, to proizlazi da uopće nije moglo biti glasovanja, već se je radilo o jednostranoj odluci Ivanke Marić – Javorović koju je ista mogla donijeti u usmenom obliku, a činjenica da o istoj ne postoji pisani trag ne čini tu odluku ništavom.

Na izričit upit suda I. tuženica Ivanka Marić – Javorović izjavila je da je ista bila suglasna da njen pokojni suprug i jedini preostali član društva Medielektronik d.o.o., Slavko

Marić, sklopi Kupoprodajni ugovor kao kupac na jednoj strani te kao zastupnik po zakonu prodavatelja, prednika tužiteljice, na drugoj strani.

Stoga je sud utvrdio da je Slavko Marić imao potrebnu suglasnost za sklapanje Kupoprodajnog ugovora, u smislu odredbe čl. 41. st. 3. u vezi čl. 49. ZTD-a pa ne postoji protivnost predmetnog Kupoprodajnog ugovora prisilnima propisima, u smislu odredbe čl. 103. st. 1. ZOO-a/91, na koju ukazuje tužitelj, slijedom čega se zaključuje da je Kupoprodajni ugovor valjan.

Posljedično, neosnovan je tužbeni zahtjev za utvrđenje ništetnosti predmetnog Kupoprodajnog ugovora te za vraćanje onog što je temeljem tog ugovora stečeno, u vidu uspostave zemljišnoknjižnog stanja kakvo je bilo prije provedbe predmetnog ugovora u zemljišnoj knjizi, što znači ponovni upis tužiteljice kao vlasnika.

Valja napomenuti da sve i da je predmetni Kupoprodajni ugovor ništetan, samo temeljem te činjenice ne bi bilo moguće naložiti brisanje zemljišnoknjižnog upisa prava vlasništva u korist III. tuženice Irene Perner, pod brojem Z-7753/13, iz razloga što ista nije stekla suvlasništvo predmetne nekretnine temeljem Kupoprodajnog ugovora, već temeljem ugovora o darovanju sklopljenog s nasljednikom Slavka Marića, Antom Marićem, koji ugovor nije ništetan, barem to tužitelj ne tvrdi niti dokazuje, a kada netko stekne nekretninu od nevlasnika (što bi Anto Marić bio da je Kupoprodajni ugovor ništetan, jer tada predmetna nekretnina ne bi činila ostavinu Slavka Marića koju bi Anto Marić i ostali nasljednici Slavka Marića mogli naslijediti) i upiše se kao vlasnik iste postupajući s povjerenjem u istinitost zemljišne knjige, tada je nekretninu stekao kao od vlasnika iste, pod uvjetom da mu upis ne bude izbrisan zbog nevaljanosti (čl. 122. i 123. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima /Narodne novine, broj: 91/1996., 68/1998., 137/1999., 22/2000., 73/2000., 129/2000., 114/2001., 79/2006., 141/2006., 146/2008., 38/2009., 153/2009., 90/2010., 143/2012., 152/2014., dalje u tekstu: ZVDSP/).

Stoga bi u svakom slučaju, sve i da je predmetni Kupoprodajni ugovor ništetan, tužbeni zahtjev za brisanje upisa prava suvlasništva izvršenog u zemljišnoj knjizi Općinskog suda u Novom Zagrebu u zk ul. 145 k.o. Golibreg, u predmetu Z-7753/13, u korist III. tuženice Irene Perner, valjalo odbiti kao neosnovan.

S obzirom da je tužitelj u cijelosti izgubio predmetnu parnicu, isti nema pravo na naknadu troškova parničnog postupka, a dužan je iste naknaditi tuženicima koji su zatražili njihovu naknadu (čl. 154. st. 1. ZPP-a).

I. i II. tuženica, koje zastupa isti punomoćnik odvjetnik, imaju pravo na naknadu troškova parničnog postupka za odgovor na tužbu u iznosu od 1.375,00 kn (Tbr. 8/1, Tbr. 36/1 i Tbr. 42 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika /Narodne novine, broj: 142/2012., 103/2014., 118/2014., dalje u tekstu: OT/) i za zastupanje na ročištu od 21. siječnja 2021. u iznosu od 1.375,00 kn (Tbr. 9/1, Tbr. 36/1 i Tbr. 42 OT-a), dakle, ukupno im pripada 2.750,00 kn, a svakoj od njih polovica toga iznosa, odnosno po 1.375,00 kn (Tbr. 36/1 OT-a).

IV. tuženiku pripada naknada troškova parničnog postupka za odgovor na tužbu u iznosu od 1.250,00 kn (Tbr. 8/1 i Tbr. 42 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika /Narodne novine, broj: 142/2012., 103/2014., 118/2014., dalje u tekstu: OT/) i za zastupanje na ročištu od 21. siječnja 2021. u iznosu od 1.250,00 kn (Tbr. 9/1 i Tbr. 42 OT-a), dakle, ukupno mu pripada 2.500,00 kn.

Slijedom navedenog, odlučeno je kao u izreci.

U Zagrebu 8. veljače 2021.

Sutkinja:
Ivana Manestar

Dokument je elektronički potpisan:

IVANA MANESTAR

Vrijeme potpisivanja:

08-02-2021

12:50:02

DN:

C=HR

O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU

2.5.4.97=#130D48523337333838313838373732

L=ZAGREB

S=MANESTAR

G=IVANA

CN=IVANA MANESTAR

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv presude dopuštena je žalba Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u roku od 15 dana od dana kada se smatra da je dostava presude obavljena (za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), odnosno u roku od 15 dana po primitku presude (za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), koja se podnosi putem ovog suda u dva primjerka za sud i u jednom primjerku za svaku protivnu stranku.

DNA:

- tužiteljici po punomoćniku

- I. i II. tuženicama po punomoćniku

- III. tuženici

- IV. tuženiku po punomoćnici

- V. tuženiku

- VI. i VII. tuženicima po punomoćnici i zastupnici po zakonu
